

7. velikonočna nedelja

Pirniče, 2. junij 2019

»Pridi, Gospod Jezus«

Dragi bratje in sestre!

Slovesne besede, ki smo jih danes poslušali v drugem berilu, so zadnje besede Svetega pisma.

»Ta, ki pričuje za te reči, pravi: »Da, pridem kmalu. « »Amen, pridi, Gospod Jezus!««

Cerkev se vse od svojih najzgodnejših začetkov zaveda, da je čas v katerem živi, čas ki ga pogosto imenujemo tudi čas nove zaveze, čas po Jezusu Kristusu torej, omejen. To je čas Cerkve. Čas, ki nam je dan, da po svojih močeh gradimo Božje kraljestvo na zemlji. Koliko še ga imamo na razpolago, ne ve nihče. Vemo pa, da bo Jezus Kristus prej ko slej prišel v slavi in takrat vse, žive in mrtve, poklical na odgovor.

Cerkev se tega zaveda in se Kristusovega prihoda ne boji. Zato mu kliče: *»Pridi, Gospod Jezus«*. Čimprej pridi in popravi krivice, ki se, kljub našim prizadevanjem, dogajajo v svetu. Ta klic Cerkve v prvi vrsti izraža našo željo po tem, da v novem svetu zavлада pravičnost: da ti, ki sedaj stiskajo uboge, jih izkoriščajo in ponižujejo, prejmejo svojim dejanjem primerno plačilo; in prav tako tisti, ki so danes žrtve, prejmejo nagrado, ki jim pripada. Samo On, ki ga je Bog sam postavil za sodnika živih in mrtvih, je zares pravičen: samo On pozna nagibe srca, zato je njegova sodba pravična.

Ko Cerkev kliče *»Pridi Gospod Jezus«* hkrati izraža, da se sama Jezusovega prihoda in njegove sodbe ne boji. Če bi se je bala, bi njegov prihod odlašala in si ga ne želela. Tako pa ga hrepeneče vabi, saj ve, da je njegova nevesta in da z njim prihaja vse, kar si je kadarkoli želela.

Tako Sveto pismo. Kako pa je v življenju? Se res veselimo Kristusovega prihoda - kar z drugimi besedami pomeni konec sveta? Ali, če na konec sveta gledamo v povsem subjektivnem smislu: Se veselimo srečanja z večnim sodnikom v trenutku naše smrti? Odgovor je seveda težko posplošiti, saj se od kristjana do kristjana razlikuje. Pač glede na to, koliko smo svoje srce navezali na ta svet. *»Tam, kjer je tvoj zaklad«, pravi Jezus, »tam je tudi tvoje srce«.*

Bratje in sestre. Da ne bi imeli strahu pred Božjim prihodom je dobro, da smo nanj vedno pripravljeni. Najprej s čisto vestjo pred Bogom in pred samim seboj. Jezus nam ponuja spravo, le sprejeti jo je treba. In nato z urejenimi in lepimi medsebojnimi odnosi. Morda kdaj zadostuje že preprosta beseda: *»Oprosti«*. Drugič spet bo treba za spravo tudi kaj potrpeti. A nagrada notranjega miru, ki jo sprava prinaša je nepredstavljivo dragocenejša, kot vse drugo zaradi česar smo se zapletli

v nesoglasja. In ko bomo dosegli mir srca, ko bomo Bogu, samemu sebi in ljudem pripravljeni pogledati v oči, se nimamo bati ničesar več. In z mirnim glasom bomo lahko skupaj s Cerkvijo pričakovali Njegov prihod: »*Pridi, Gospod Jezus.*« Amen.